

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Stusov Vladimir Xxxxxx, născut la xxxxxxxxxxxxxx, originar din Xxxxxxx xxxxx reg. Xxxxxxx, domiciliat mun. Xxxxxxx or. Xxxxxxx str. Xxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 29.07.2014-04.09.2015
2. instanța de apel: 07.10.2015-26.04.2016
3. instanța de recurs: 07.02.2017 - 22.03.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 04 septembrie 2015, Stusov Vladimir Xxxxxx, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 1 an și 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

Tot prin aceeași sentință, Stusov Vladimir Xxxxxx a fost achitat de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat, că Stusov V. la data 07 iulie 2014, în jurul orei 21:00, aflându-se la domiciliu său din mun. Xxxxxxx, com. Xxxxxxx, str. Xxxxxxxx, unde locuiește împreună cu fiica sa, Taceanova E. și doi copii minori ai acesteia, în urma unui conflict apărut între ei, urmărind scopul comiterii violenței în familie, intenționat a numit-o pe ultima cu cuvinte necenzurate și i-a aplicat o lovitură cu o greblă peste piciorul stâng, cauzându-i astfel părții vătămate, Taceanova E., suferințe psihice și fizice, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale și a sănătății, prejudiciu material și moral.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* fapta inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată*

cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral.

Tot el, la 16 iulie 2014, a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală, că în perioada 01 iunie 2014 până la 24 iunie 2014, data exactă nu a fost stabilită, că acesta urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, aflându-se pe adresa, unde locuiește împreună cu fiica sa Taceanova E., intenționat, prin deteriorarea lacătului ușii, a pătruns în garajul situat în ograda casei, de unde, pe ascuns a sustras o jucărie moale la prețul de 250 lei, o bicicletă sportivă pentru maturi la prețul de 1.500 lei, o pompă pentru bicicletă la prețul de 50 lei, două sape în sumă totală de 150 lei și o căldare la prețul de 30 lei, după care cu bunurile sustrate a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzând părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă totală de 1.980 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Stusov V. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 3 ani închisoare, și art. 201¹ alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă de 2 ani închisoare. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili pedeapsă definitivă – 3 ani 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului declarat recurentul a invocat, că ansamblul de probe administrat de către organul de urmărire penală și cercetate de către instanța de judecată demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, astfel întemeiat și just a fost recunoscut inculpatul vinovat de săvârșirea faptei imputate și prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal. Prin urmare, instanța de apel a considerat că, inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă și corespunzătoare.

Astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat o apreciere juridică corectă în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4) și 101 Cod de procedură penală, verificând toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Astfel, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel, analizând și apreciind prin cumul toate probele, a considerat că prima instanță a ajuns la justa concluzie cu privire la nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, și întemeiat a dispus achitarea lui din motiv că nu a fost constatată fapta.

În continuare, instanța de apel a menționat, că din probele cercetate în ședința de judecată, se constată faptul că inculpatul are înregistrare permanentă la domiciliul mun. XXXXXXX, com. XXXXXXX str. XXXXXXXX, ce corespunde cu adresa domiciliului

părții vătămate și este în grad de rudenie cu ultima. Faptul sustragerii bunurilor a fost susținut de către partea vătămată, care a declarat că *a depistat lipsa bunurilor personale și din spusele fiicei sale Taceanova I. cunoaște că pe acestea l-ea sustras inculpatul; din declarațiile martorului Taceanova I. reiese, că acesta a văzut cum inculpatul a intrat în garaj, de unde peste ceva timp a ieșit cu o geantă neagră și a plecat, nu a văzut conținutul acestei genți.*

În consecință, instanța de apel a stabilit, că probele cercetate, declarațiile martorilor cât și procesele verbale nu confirmă în mod cert că bunurile indicate în plângerea părții vătămate au fost sustrate anume de către inculpat, tot din declarațiile martorilor nu a fost posibil de a stabili în mod cert că inculpatul a sustras bunurile menționate, și acestea formau conținutul genții cu care a fost văzut, nu confirmă că partea vătămată le deținea în proprietate sau posesie, și nici valoarea lor reală.

Mai mult ca atât, instanța de apel a menționat, că la individualizarea pedepsei prima instanță a luat în considerație prevederile art. 75, 76, 77 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale, iar la stabilirea pedepsei conducându-se și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, recurentul invocă motive similare cu cele invocate în apel, subsidiar invocând, și că instanțele de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorul își întemeiază recursul său în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 10) al aceleiași norme penale ce stipulează că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a invocat că instanța de apel nu a dat apreciere

probelor prezentate în susținerea acuzării, ce dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Astfel, alegațiile recurentului privind analiza probelor, declarațiilor martorilor și părților vătămate, Colegiul penal le va considera neîntemeiate, deoarece toate probele au fost amănunțit cercetate de către prima instanță și suplimentar de către instanța de apel, au fost apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, fiindu-le date o apreciere corespunzătoare. Totodată, instanța de recurs menționează faptul, că vina inculpatului în comiterea infracțiunii de furt, **nu a fost dovedită de către organul de urmărire penală**, acesta punând la baza învinuirii doar probe indirecte, iar pronunțarea unei sentințe de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul penal consideră, că instanțele de judecată corect au constatat fapta, just apreciind cumulul de probe administrat de către organul de urmărire penală, menționat tot inclusiv și la **pct. 5** al prezentei decizii.

Prin urmare, argumentele invocate de recurent privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră, că nu sunt întemeiate și suficiente pentru desființarea hotărârii instanței de apel.

Cu referire la temeiul pentru recurs semnalat de autor - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, specificat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că recurentul critică hotărârea dată în partea pedepsei menținute de instanța de apel și anume consideră, că urma să-i fie aplicată o altă pedeapsă, deoarece infracțiunea incriminată lui, prevede pedeapsă și muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 sau cu închisoare de până la 2 ani.

Colegiul consideră, că nici acest temei pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Deci, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea

realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reține, că inculpatul a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. Cod penal.

Totodată, Colegiul penal menționează că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani, iar conform art. 16 alin. (2) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune ușoară.

În prezenta cauză penală circumstanțe atenuante sau circumstanțe agravante, nu au fost stabilite.

Astfel, argumentul recurentului precum că în privința inculpatului urma a fi aplicată o altă pedeapsă decât cea stabilită, Colegiul îl consideră nefondat, deoarece instanțele de fond just au ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite ce se clasifică ca ușoară, fiind comisă cu intenție directă, precum și de prevederile normelor prevăzute de Partea Generală a Codului penal. Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa inculpatului a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei alte pedepse ar fi inechitabilă.

În consecință, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificate de instanța de recurs a ceva erori judiciare, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui **Stusov Vladimir XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 19 aprilie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie